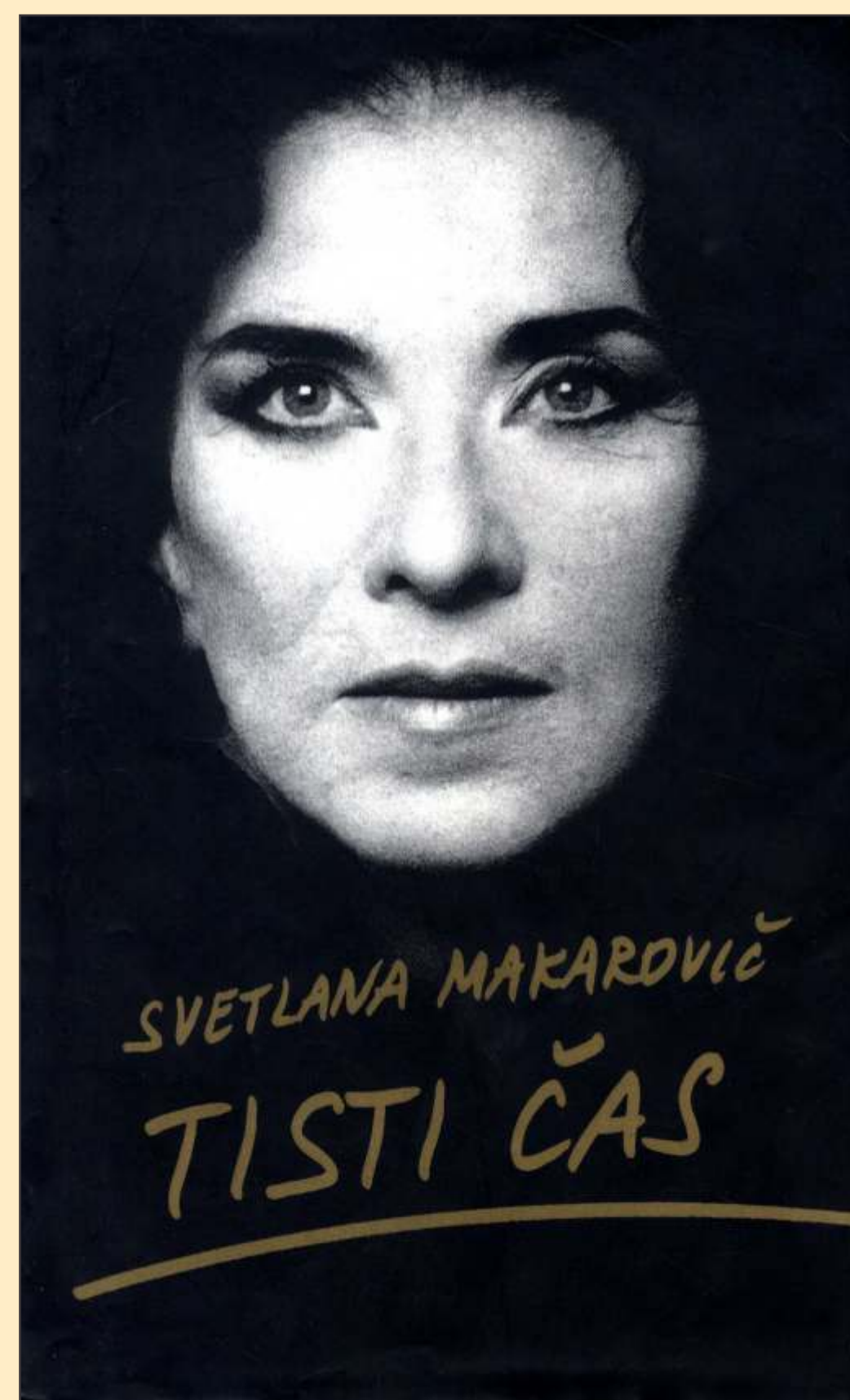
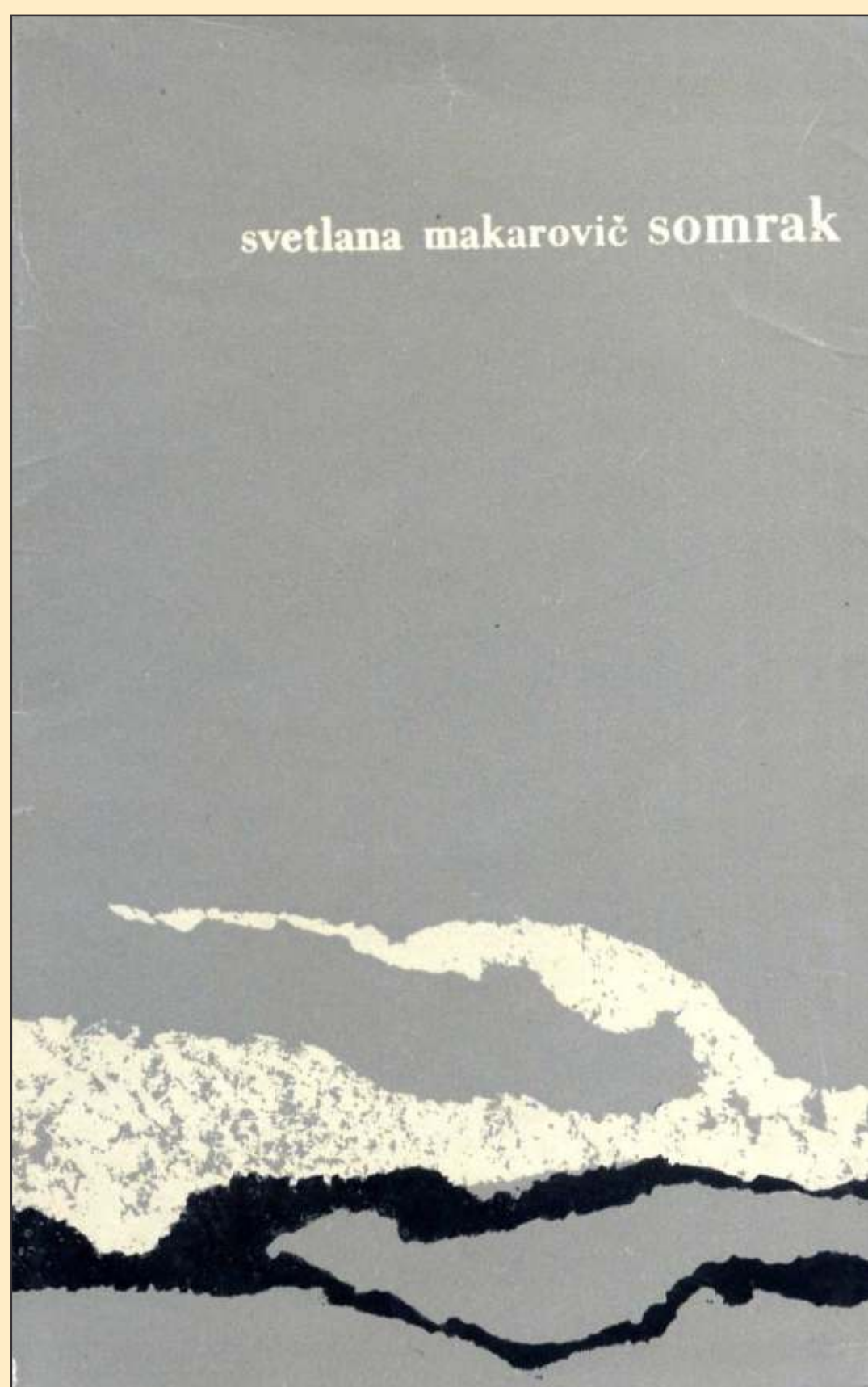

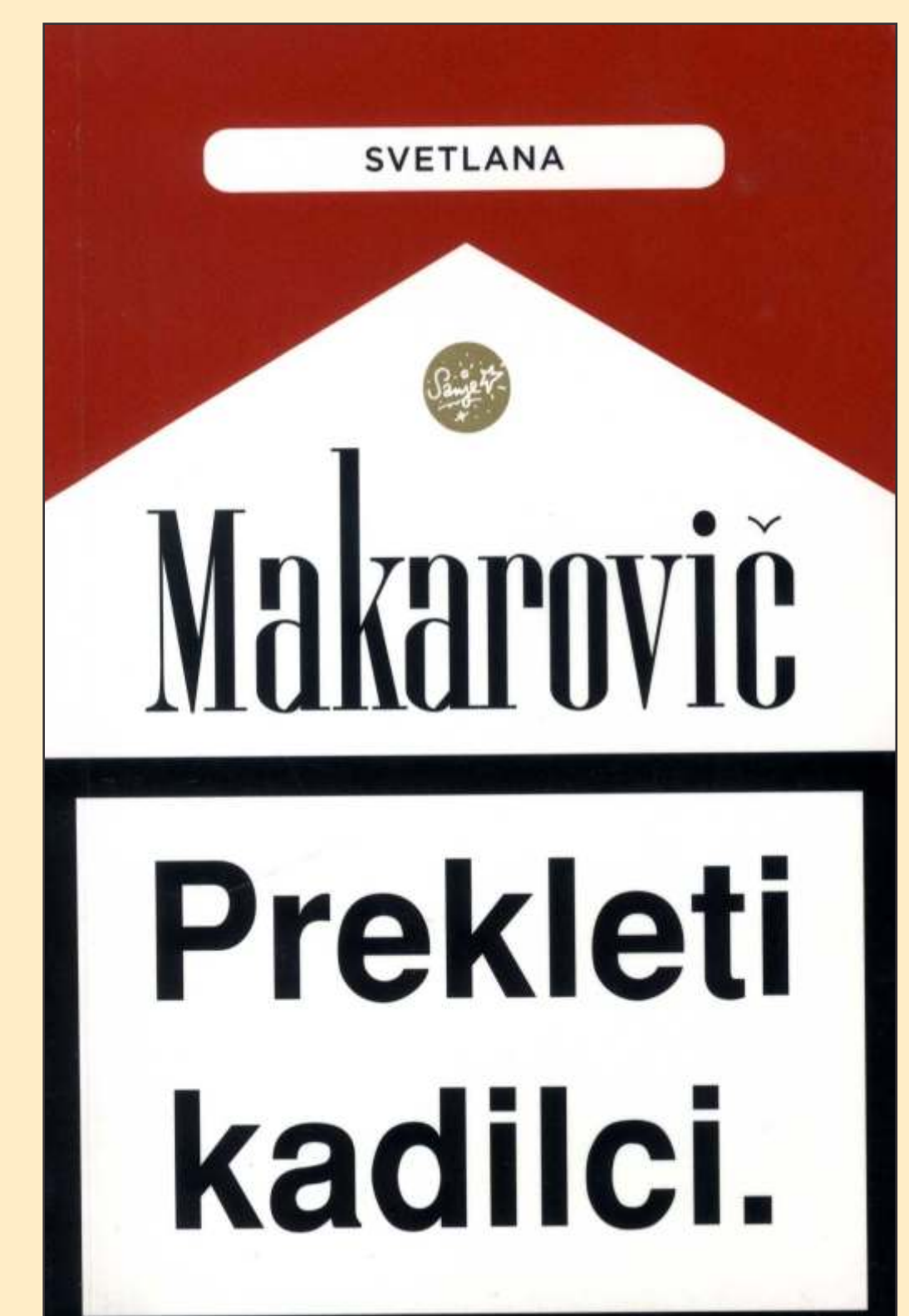
LITERATURA ZA ODRASLE

V slovensko javnost je Svetlana Makarovič najprej vstopila kot pesnica za odrasle. Svoje prve pesmi je začela objavljati v revijah in časopisih leta 1957. Poleg časopisa Mlada pota, kjer je objavila svojo prvo pesem, so bile njene pesmi objavljene še v časopisih in revijah, kot so: Naša sodobnost, Tribuna, Problemi, Perspektive, Sodobnost in Dialogi. Njena prva pesniška zbirka Somrak je izšla leta 1964. Ta pesniška zbirka je bolj temačna, saj prevladuje pesimizem, tematika strahu in občutek tesnobe. Tudi v njenih naslednjih pesniških zbirkah prevladuje tragično baladno razpoloženje.

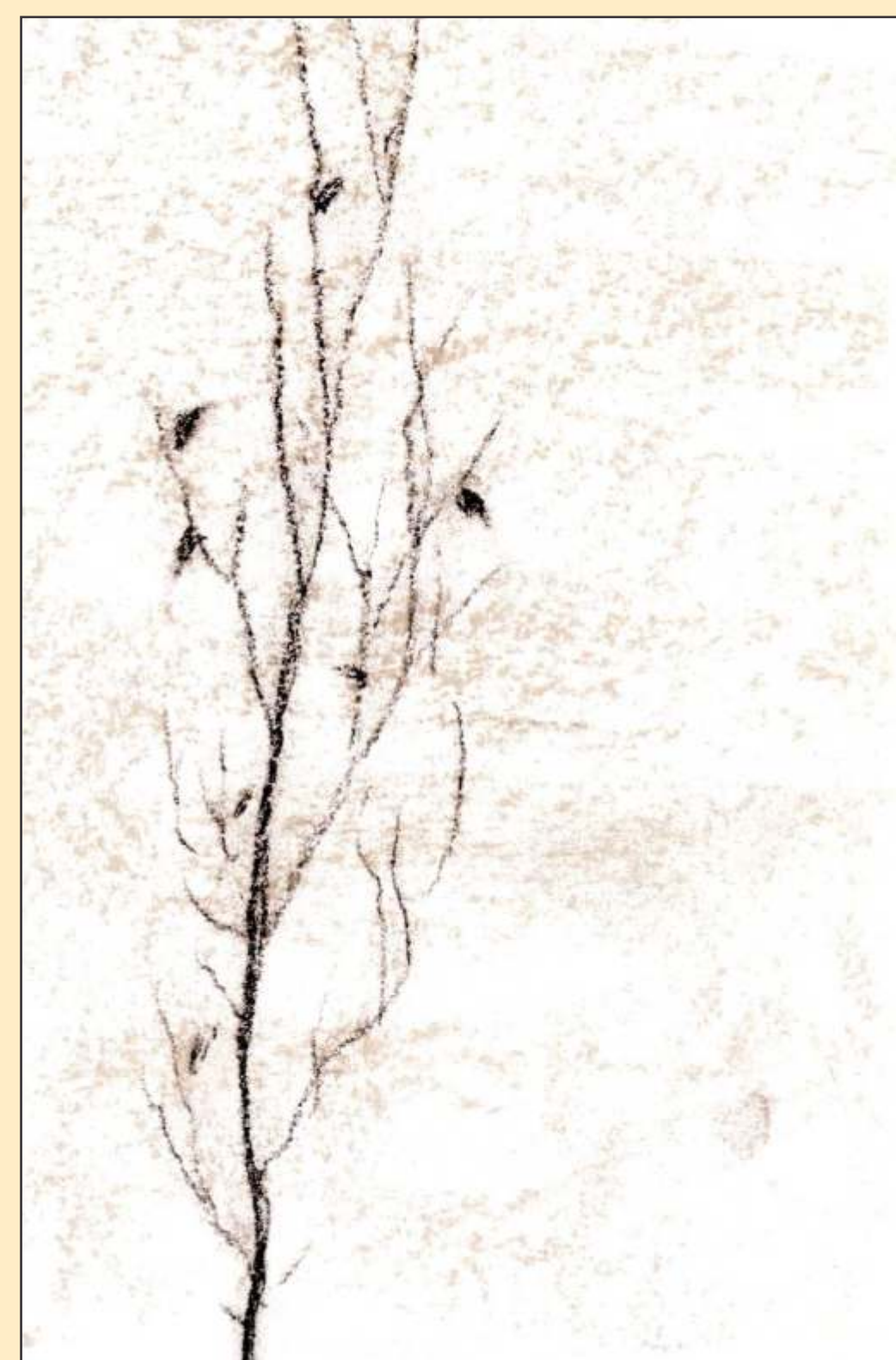
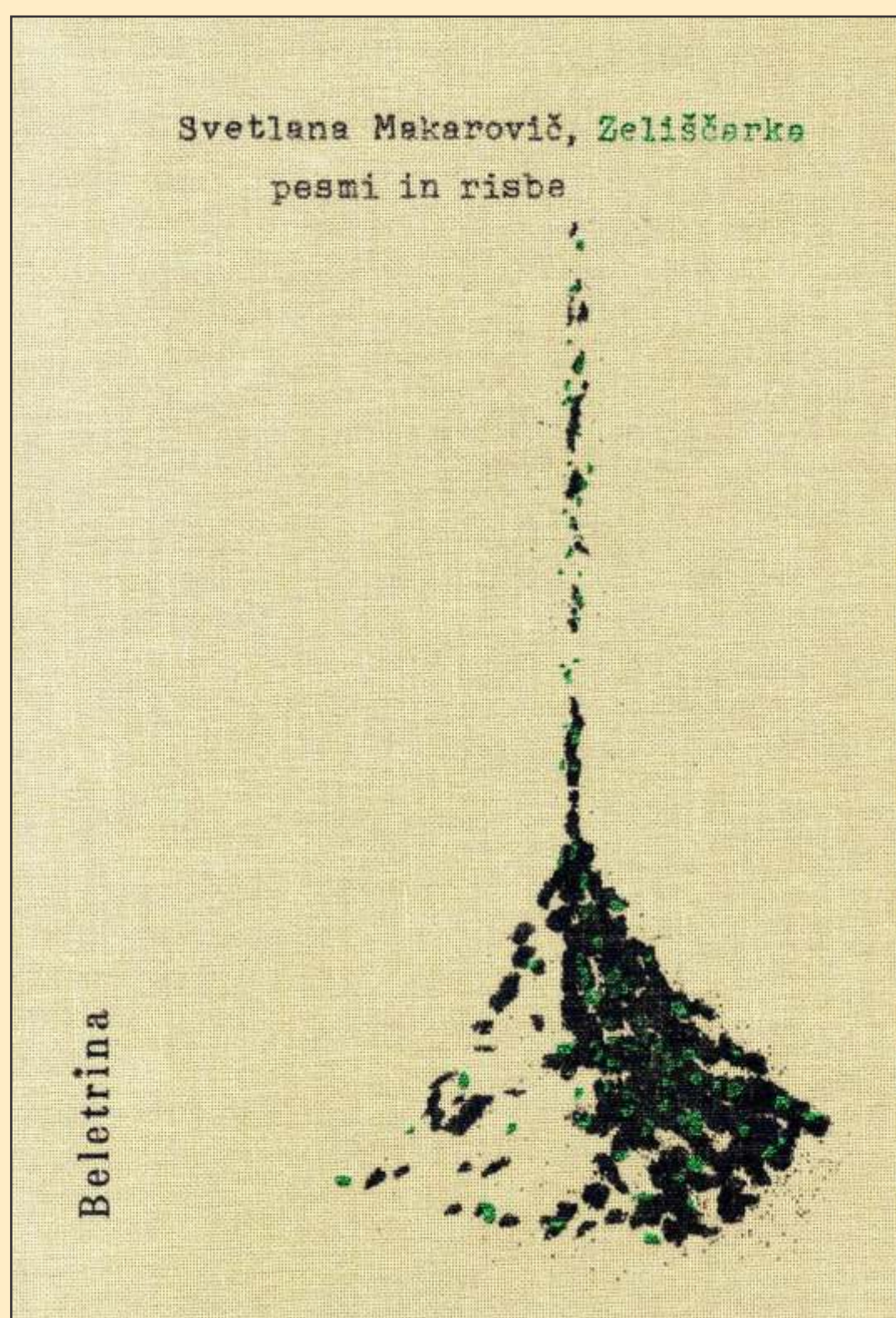
»Pesnik slej ali prej začne pisati. Seveda najprej piše oslarije, kot sem jih jaz pisala v srednji šoli, ampak to je moralo biti. Verz se je moral izbrusiti, treba je bilo tudi pomisliti, ali bom šla po lažji poti in bom pisala kar svobodne verze ali bom klesala – in tako nekako sem postala kamnoseški delavec. Tudi moj nono je bil kamnosek po poklicu. Talent ni zadosti, brez garanja, brez kamnoseštva pa ni nič, pa bolečina mora biti in mora biti ogromno požrtih solz.«

»Zlo vedno najde svoj prostor. Zlo je močnejše od dobrega. Ampak prav na ozadju zla se tisto dobro, lepo in pristno tem bolj lesketa. To je umetnost. Iz bolečine se rodi umetnina. Brez bolečine umetnina ne more nastati, tudi vsak napredek se začne z ne, ne z ja. JA je veselična glasba, NE je pa balada ali Chopinova glasba. Iz upora, iz obupa pride: naredim nekaj lepega, da zabrišem sledove zla. To je vloga umetnosti, to je umetnost, meni najpomembnejša na svetu.«

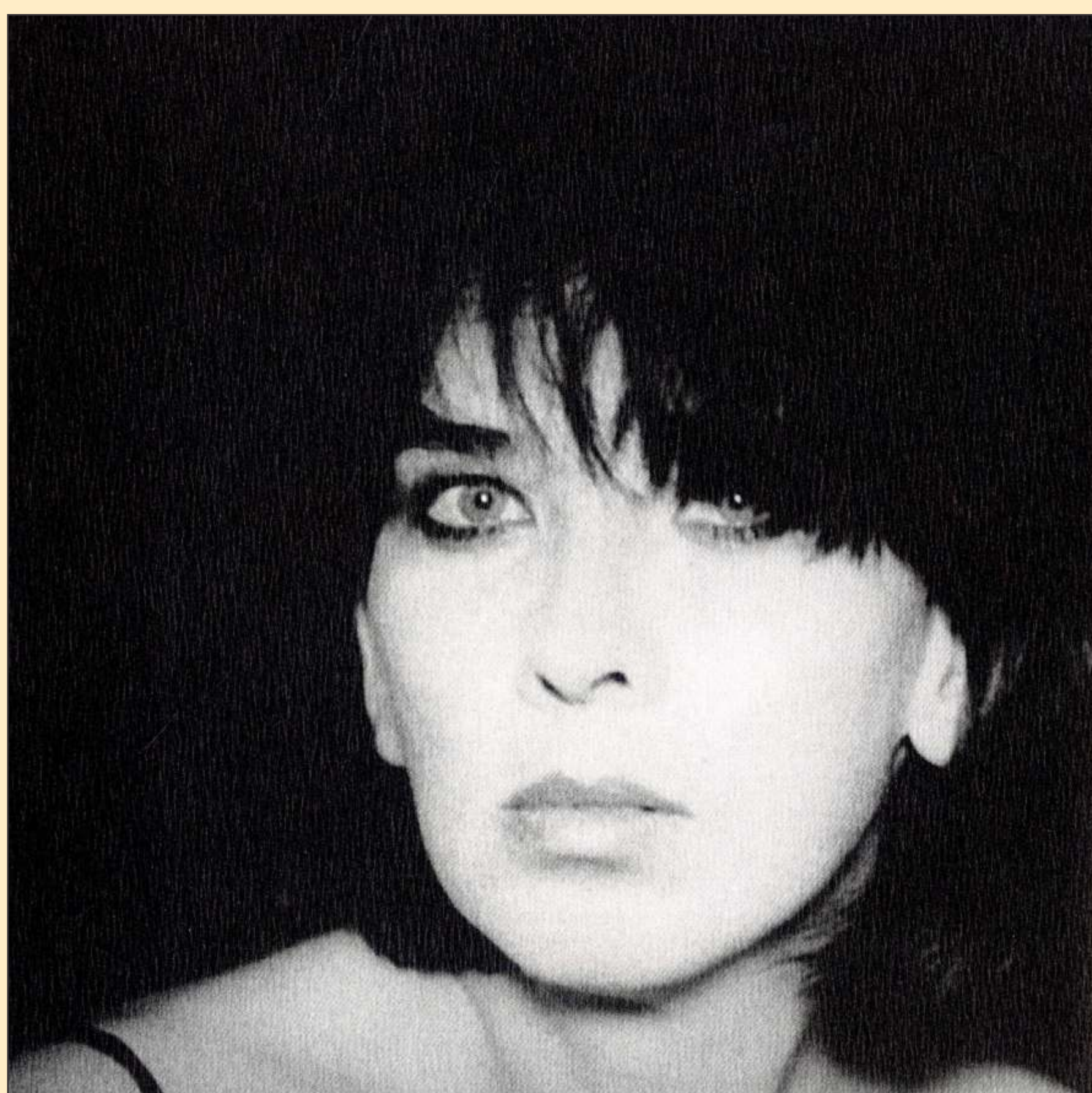

Naj bo širo polje,
naj bo tenko drevce,
potlej naj nad polje
silen veter pride,
veter prste vije,
jate listja nosi,
z zlomljenih zapestij
tenko lubje slači,
veter srce trga,
ruva s korenino
vsako žgočo črko
tvojega imena.

(Zeliščarka)

»Bistveno je to, da sem si dovolila pisati poezijo v verzih in z rimami, kar je bila nezaslišana svoboda, ker je takrat veljal le svobodni verz. V šestdesetih letih je svobodni verz preplaval svet, meni pa je bila lepa melodika ljudske pesmi, ritem, vsega, ker se pesem zapoje. Ko jo prebereš, ti odzveni v duši, nosi muziko s sabo, kot tudi sama slovenščina nosi muziko. Slovenščina je zelo onomatopoetski jezik. Recimo rime na i so lahko zelo igračkaste, lahko pa so grozljive.«

»Čudnost je romantična kal, ki je v vseh nas, ki ustvarjamo. Pomeni iskati nekaj tisto onstran, drugačno, tisto nekje, kar se odlikava v pravljici ali glasbi.«

Poezija za odrasle

Somrak, Ljubljana, 1964
Kresna noč, Ljubljana, 1968
Volčje jagode, Maribor, 1972
Srčevce, Ljubljana, 1973
Pelin žena, Ljubljana, 1974
Vojskin čas, Trst, Koper, 1974
Izštevanja, Ljubljana, 1977
Pesmi (Svetlana Makarovič, Tomaž Šalamun, Niko Grafenauer), Ljubljana, 1979
Sosed gora, Maribor, 1980
Pesmi o Sloveniji. Za tuje in domače goste, Ljubljana, 1984
Svetlana Makarovič, France Mihelič, Ljubljana, 1987
Krizantema na klavirju. Šansonska besedila Svetlane Makarovič, Ljubljana, 1990
Tisti čas, Ljubljana, 1993
Bo žrl, bo žrt. Izbrane pesmi, Ljubljana, 1998
Samost, Ljubljana, 2002
Zeliščarka, Ljubljana, 2014
V tem mrazu, Ljubljana, 2015
Šansoni, Ljubljana, 2015

Proza za odrasle

Prekleti kadilci, Ljubljana, 2001
S krempljem podčrtano, Ljubljana, 2004
Deseta hči. Čitanka, Ljubljana, 2010
Saga o Hallgerd, Ljubljana, 2010